

Розділ перший

Я взяв блокнот у шкіряній палітурці, що був моїм незмінним супутником упродовж усієї подорожі. Його сторінки були потерті й обтріпані дощем і сонцем, а ще — справжніми випробуваннями, що виникли під час моєї пішої мандрівки через континент.

Відтоді сплигло багато води, але щоразу, коли в моїх руках опинявся цей щоденник, я миттєво переносився в минуле. І щоразу мої спогади починалися однаково — з мого прибуття до Африки.

Як давно це було, але як сильно вплинув на мене цей досвід — так сильно, що назавжди оселився в моїй душі. Зрештою, я там ледь не загинув. Зрештою, я знайшов там своє життя.

Коли моя мандрівка до Африки тільки розпочиналася, я навіть не підозрював, що на мене чекає. Мої знання обмежувалися фотографіями з книжок, і я майже нічого не знав про тамтешніх людей, тварин і природні умови, з якими мені довелося згодом зіткнутися. Але тоді все це не мало значення. Я знав одне, і цього було достатньо. Знав, що маю стати щасливим. І чомусь я вважав, що саме в Африці зможу відшукати своє щастя.

Я розгорнув щоденник. На одній зі сторінок значилося: «День 1». А далі — лише єдиний запис: «Сьогодні починається пригода». А й справді, мої пригоди почалися ще найпершого дня. До Африки я дістався на кораблі. Уся подорож зайняла майже три тижні. Я покинув дім, узявши лише великий наплічник з одягом, основним похідним приладдям, міцними туристичними черевиками, крислатим капелюхом від сонця й грошима, які я відкладав на цю мандрівку протягом двох років.

Два роки знадобилося мені, щоб пройти весь шлях від зародження моєї мрії до втілення її в реальність. Комуś може здатися, що це дуже довго, але так не видається, якщо поміркувати про життя більшості людей. Багато з тих, кого я зустрічав за ці два роки, теж висловлювали бажання поїхати до Африки. Спершу я намагався донести до них: якщо мені до снаги здійснити цю подорож, то їм тим паче. Я, з усього видно, заробляв не більше за них. Узагалі-то навіть менше.

Та невдовзі я зрозумів, що мої знайомі не надто серйозно ставилися до можливості поїхати до Африки, інакше вони вже давно там побували б. Їм подобалося обговорювати свої мрії, які врешті так і зоставалися лише мріями. Ці люди не збагнули того, що якось спалахнуло в моїй свідомості й що згодом підтвердила Ма-Ма Ґомбе: насправді мрії — це реальність, що чекає на втілення. Але вони не чекатимуть вічно. У певний момент ви маєте самі почати втілювати їх у життя, інакше вони просто зникнуть.

І от я стояв на порозі здійснення своєї мрії — довгов'язий 22-річний хлопець, худорлявий, але жилавий, бо займався спортом більшу частину свого життя. Сторонньому спостерігачеві я, мабуть, здався б спокійним і впевненим у собі, але не зухвалим: я був дещо не впевнений у майбутньому, однак переконаний, що рухаюся в правильному напрямі.

Мої предки — вихідці зі Східної Європи, і в моїх венах змішалася кров різних народів. Світле волосся й блакитні очі я отримав у спадок від матері, а здатність швидко засмагати до насичено-коричневого відтінку передалася мені від родини батька.

І ось я тут — в Африці.

Розділ другий

Перший крок на африканський континент виявився не таким захопливим, як я собі уявляв. Не знаю чому, але я ніколи не думав, що сходитиму з корабля просто в місто, хоча це було цілком логічно. Натомість, думаючи про Африку, я малював собі в уяві прекрасні безкраї рівнини та безліч тварин. Згодом виявилось, що всього цього в Африці було вдосталь, але не на пристані.

Коли я зійшов з трапа, мене зустріла сила-силенна людей. Переді мною майоріли незліченні темношкірі обличчя, що допитувалися, чи не потрібні мені провідник, транспорт, місце для ночівлі, їжа... Я відхилив усі запрошення й пропозиції та попрямував просто до міста. Перед тим як покинути рідну країну, я прочитав, що найкращим місцем зупинки для мандрівників вважають невеличкий готель під назвою «Втеча».

Я миттєво відчув потяг до цього місця через саму лише назву. Готель із такою промовистою назвою якнайкраще підходить тим, хто прагне втекти від старого життя. Хвилин двадцять я блукав вузькими

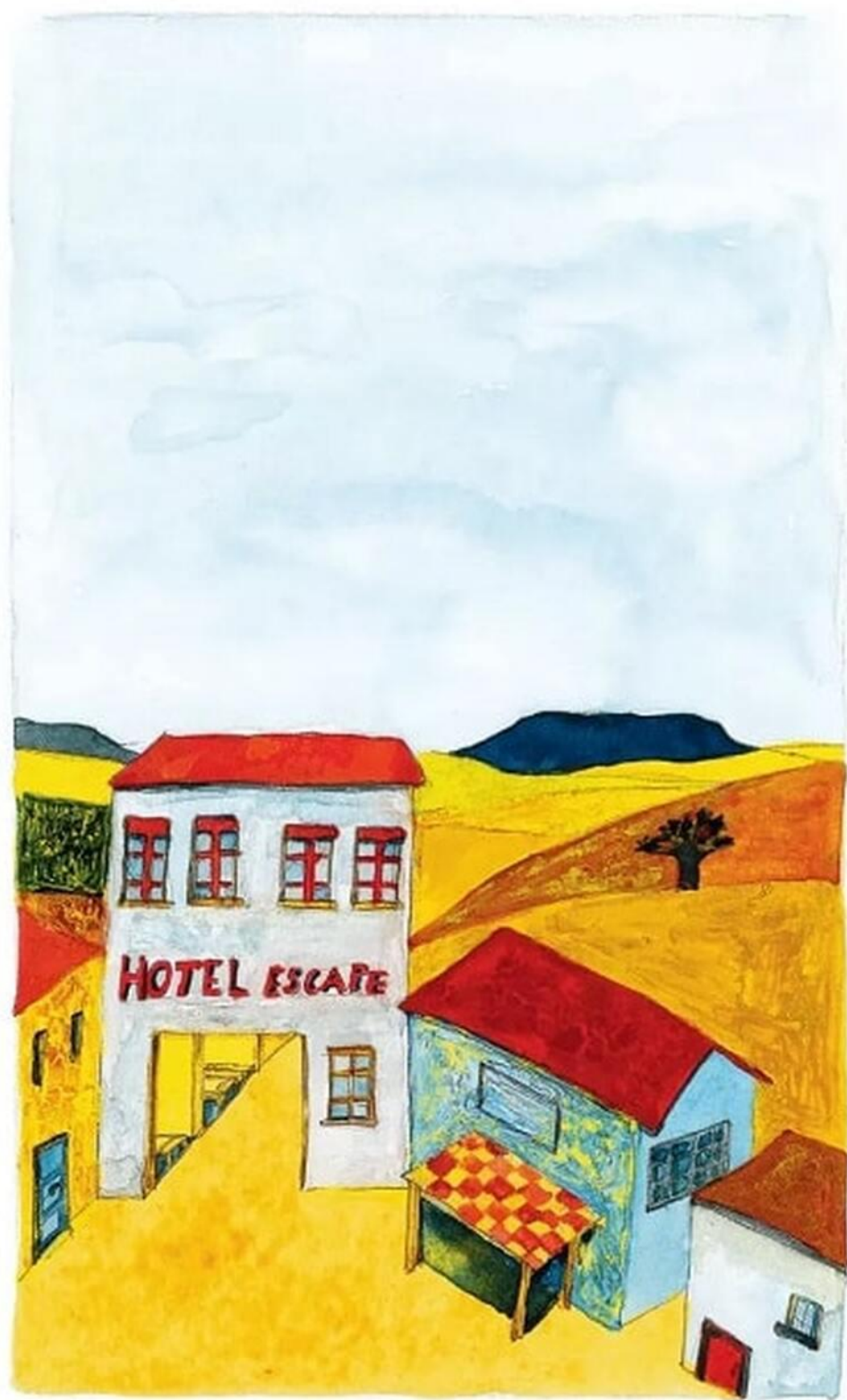
вуличками, щоб його відшукати. Якби я чітко знав, куди йду, то дістався б до готелю, мабуть, хвилин за п'ять, та я дещо заблукав і тепер зачаровано спостерігав за всім, що відбувалося навколо.

На вулицях вирувало життя. М'ясники продавали великі частини туш якихось трав'яїдних тварин на кшталт антилоп імвала чи куду: попередньо розрізані й висушені шматки м'яса вони виклали на столах під палючим сонцем. Інші продавці торгували похідним приладдям, спорядженням для сафари, мисливською зброєю, мачете, мапами й навіть такими дивацтвами, як роги й копита. Загалом у місті панував упорядкований хаос: мандрівники намічали на картах маршрути майбутніх подорожей, а провідники збирали необхідні припаси.

Прибувши до готелю, я одразу зрозумів, чому його так рекомендували. Він не вирізнявся вишуканим чи дорогим інтер'єром, річ була не в тому. Навпаки, він приваблював своєю природною чарівністю. Перед будівлею і на задньому дворі були пишні сади, а з вікон готелю відкривався неймовірний краєвид — гори на півночі. Додайте сюди ще автентичні різьблені дерев'яні фігурки й меблі — і ви зрозумієте, що тут усе було ідеально облаштовано для «Втечі».

Я пройшов крізь широко відчинені двері до стійки реєстрації. Чоловік в одязі кольору хакі відірвався від книжки й глянув на мене.

— Доброго ранку, друже, — привітався він, усміхаючись. — Чим можу допомогти?

— Я чув, що це найкращий у місті готель, де можна зупинитися, щоб перепочити й зібратися далі в дорогу, — мовив я.

— Так і є, заради цього ми й працюємо, — сказав він приязно.

— Мене звати Джек, — я простягнув йому руку.

— Дуже приємно, Джеку, я Мік.

— Звідки ви, Міку? — запитав я, коли ми потисли один одному руки.

— Можна сказати, звідусюди. Народився в Австралії, але вже років десять мешкаю тут. До того деякий час жив в Азії, а перед тим — у Південній Америці.

Я кивнув.

— То що ж привело вас до Африки, Джеку? — поцікавився він.

«Гарне запитання», — подумав я.

— Я й сам не знаю напевне. Просто відчув потяг приїхати сюди. Два роки збирав гроші — і ось я тут.

— Правильно. Якщо сумніваєшся, прислухайся до внутрішнього чуття, — сказав він з усмішкою. — Більшість людей приїжджає подивитися на тварин. Вас таке цікавить?

Я кивнув.

— Це одна з головних причин, чому я приїхав сюди.

— Яких тварин ви сподіваєтеся побачити?

— Напевно, сказати «всіх» буде занадто, але я справді хочу побачити якомога більше різних видів, — відповів я. — Слонів, носорогів, левів, леопардів, буйволів, антилоп, гіпопотамів... Усіх їх.

— Що ж, перші п'ять із тих, що ви назвали, входять до африканської великої п'ятірки, — пояснив Мік. — Щоб їх відшукати, вам не обійтися без провідника. Власне, провідник вам стане в пригоді в пошуку всіх тварин, окрім зебр та антилоп: тих у савані повно. Ви можете побачити їх просто з вершини великого плато, що за готелем, якщо обернутися в протилежний від океану бік.

— Ви жартуєте?

— Аж ніяк, — відповів він.

— Це небезпечно?

— Та ні, не дуже. Зараз тут не так уже й багато левів.

— А навіщо мені провідник, якщо я хочу побачити інших тварин?

— Ну, ви можете вирушити на пошуки й самостійно, але сафарі зовсім не схоже на відвідини зоопарку. Деякі тварини мешкають лише в певних частинах країни, тож вам доведеться подолати чималу відстань, щоб побачити їх усіх. Крім того, ви повинні знати, кого саме шукаєте. Як я й казав, це не схоже на прогулянку зоопарком. А ще завжди є ймовірність, що на вас хтось нападе. Тому краще подорожувати з тим, хто знає що робить.

— І про наскільки велику відстань ідеться? — запитав я.

— Ну, якщо йти пішки, то вам можуть знадобитися місяці, а то й цілий рік, щоб побачити їх усіх. Але так ви матимете змогу пізнати справжню Африку. Також ви можете поїхати верхи або поплисти

човном від пристані до пристані. Так, безперечно, буде швидше. Скільки ви плануєте тут пробути?

— Стільки, скільки буде потрібно, — відповів я. — Я звільнився з роботи й продав майже все, що мав, а те, що лишилося, поклав на зберігання. Гадаю, я можу бути тут, допоки в мене не закінчатся гроші.

— У такому разі на вашому місці я пішов би пішки, — сказав він. — Тоді ви зможете вповні побачити й відчувати все, що планували. Крім того, так буде дешевше.

Я не був у захваті від ідеї мандрувати на своїх двох цілий рік, проте не хотів відкидати можливості, допоки не вивчу її детальніше.

— То де мені знайти провідника, Міку? І чи розмовляє хтось із них англійською?

— Розпитайте місцевих. Я й собі спробую щось довідатися. Я зрозумів, що вам потрібно, і, думаю, буде нескладно знайти того, хто незабаром вирушає у подорож. Може, не одразу, бо ваша мандрівка має бути тривалою, але хтось обов'язково знайдеться. А щодо англійської, то більшість людей тут спілкуються рідною мовою, однак трохи знають англійську. Залишки британської колоніальної спадщини.

Я повільно кивнув, вбираючи в себе нову інформацію.

— Ви згадували раніше, що десь поблизу можна подивитися на зебр і антилоп, так?

— Звісно, просто зійдіть на он те гігантське плато на півночі. Звідси до вершини можна дістатися

години за півтори. Туди веде маркована стежка, тож не заблукаєте. Хочете піти сьогодні? — запитав він.

— Так. Я сьогодні стільки всього дізнався, що треба добряче все обдумати. І, здається, кращого місця для цього годі й шукати.